

[Tove Niemann]

get har truffet den rigtige afgørelse. Kan der ske en hurtig ændring af dette § 71-udvalg, vil vi meget gerne være med til det.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Vi havde sidst i 1970'erne en debat om forebyggelse på sundhedsområdet, og i den debat erkendte man, at går man ind og forsøger at forebygge med hensyn til et hidtil kendt apparat og væsen, så koster det noget i omstillingsprocessen. Der, hvor jeg gerne vil hen, er til forebyggelsen. Skal man ændre et bestående system, skal det fungere ved siden af det nye. At det eventuelt kan blive mere rentabelt i kroner og øre på længere sigt, hindrer ikke, at det kommer til at koste mere at sætte nyt i gang, at omstille. Det koster penge, det tror jeg vi må se i øjnene. Men så er spørgsmålet, hvordan vi kan overbevise amterne om, at det er en fornuftig idé at gøre det.

Når man taler om forebyggelse, og indenrigsministeren talte om familien, så er det jo problemet i dag, at man piller det menneske ud, som har vist en fejl i psyken, og behandler det isoleret. Skaden er måske netop opstået i familien og i familiesammenholdet. Hvad kan man gøre ved det? Nu da folk ikke bruger præsterne til det, de egentlig skulle bruges til, nemlig som sjælesørgere, og i stedet for går til sygekasselægen og får nogle røde eller grønne piller, som ikke altid er løsningen på problemerne hjemme i familien, kunne man tænke sig, at man etablerer muligheden for, at folk kan opsøge en psykolog i det øjeblik, de kommer ud på tynd is. Det, jeg her taler for, er en sygesikringsordning med en psykolog, man kunne tale med og finde ud af, hvad problemet egentlig er. Og så ville jeg gerne have en form for socialpædagogisk ordning, der kunne tage sig af den samlede familie. Man har prøvet nogle steder – i stedet for at sende en støttepædagog hjem til familien, fordi det skaber nogle fantastiske konflikter – simpelt hen at tage de mennesker med i et kollektiv, hvor man finder ud af, hvad problemet egentlig er, og så sætter ind, alt efter hvad problemet er.

Jeg er lidt i tvivl om, hvorvidt vi kan vende den store, tunge institutionsmasse, uden at det koster i overgangsperioden. Men jeg er villig til at gå ind på andre områder og tage de penge, det koster. Det må jeg sige, og det

er jeg nødt til at sige, også til beroligelse for ministeren, for det drejer sig jo trods alt også om kroner og øre.

Jeg er meget tilfreds med det meget klare svar, jeg fik, hvoraf det klart fremgik, at det, man vil, er at prioritere distriktspsykiatri meget højt i de planer, der fremkommer. Så kan vi samtidig se, hvor langt vi er kommet. Det er jeg godt tilfreds med.

Inge Krogh (KrF):

Jeg er ikke ganske klar over, hvad det er for nogle erklæringer, hr. Wilhjelms talte om at patienterne ikke kunne få lov til at se. Det har i hvert fald været en absolut regel, at man udleverer de erklæringer, der skrives om patienter til retten og om andre klienter til myndighederne vedrørende krav om udskrivelse.

Hr. Wilhjelms klagede med fuld rette over, at man ikke ved, hvor meget der fikseres i bælte på de psykiatriske hospitaler. Jeg kan henlede opmærksomheden på, at i 1975 kom der en instruks, hvorefter der kun må bruges bælte, når det bliver ordineret i hvert enkelt tilfælde. Man ophørte altså med den tidligere ordning, at man kunne ordinere, at bælte måtte bruges, når det var nødvendigt, og så overlade det til personalets skøn. I åndssvageforsorgen har man i nogle år, i hvert fald før det blev udlagt til amterne, haft det sådan, at fikseringer indberettedes med begrundelse til socialstyrelsen, og noget lignende kunne formentlig foregå inden for psykiatrien.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Hr. Jimmy Stahr stillede mig et særdeles relevant spørgsmål om, hvad udvalgets opgave skulle bestå i, og var lidt usikker over for, hvad den skulle omfatte. Jeg vil håbe, at jeg kan bringe hr. Jimmy Stahr ud af den usikkerhed.

Jeg må henholde mig til, hvad jeg sagde i mit første indlæg, hvor jeg refererede, at høringsvarene gik ud på, at der er behov for udformning af de retssikkerhedsmæssige garantier på området. Dernæst skal udvalgets opgave være at gennemgå 1938-loven med henblik på at vurdere, på hvilke punkter den bør ændres. Deri indgår også – det skal være et svar både til hr. Jimmy Stahr og til hr. Wilhjelms – spørgsmålet om, hvorvidt man skal opretholde en særlovgivning. Deri er jeg